

ADEVĂRUL

FOAIE RELIGIOASĂ

ABONAMENTUL :

PE UN AN . . . . . 3-50 mleri
 PE JUMĂTATE AN . . . . . 1-75 „
 PENTRU STRĂINĂTATE PE AN . . . . . 4-— cor.

APARE :

ÎN FIECARE LUNĂ ODATĂ. ABONAMENTUL ȘĂ SE TRIM.
 LA WELKER JOZSEF, BUDAPESTA, VII., HARSFA-U. 33.
 TOATE SCRIERILE LA V. BERBECAR, KÖRÖS-BÖKENY.

ZIS'A IISUS: „EU SUNT CALEA, ADEVĂRUL ȘI VIAȚA.“ (IOAN 14,6.)

Socoteala noastră despre
 întrebuintărea darurilor
 primite.

(Mateiu 25, 14—30.)

Socoteala să depune de primitorii
 darurilor, de mărturisitorii lui Iisus.
 El le-a dat darurile. Ei însăși sunt
 săraci, ticăloși și păcătoși. Toate, câte
 le posedem, le mulțumim noi lui.

Noi ne învățăm a cunoaște personalitatea primitorilor de daruri la cei trei servi ai pildei noastre. Să privim mai nainte la așa unii, cari sunt asemănați către cei doi servi credincioși. Aceștia au fost iobagii stăpânului. În tot cazul i-a cumpărat el pe bani sau că erau născuți în casa lui sau că ei se puseră lui de bună voie la dispozițiune prin contract. Și noi suntem iobagii Domnului și Mântuitorului nostru preamărit. El ne-a rescumpărat cu așa mare preț; n'a dat El mai mic preț ca scumpul său sânge. În casa lui suntem noi renăscuți spre nedejdea vieții vecinice. Lui ne-am predat noi de bună voie. Să privim mai departe la așa unii, care să asamănă servului necredincios. Servul cel netrebnic n'a folosit talentul său în deșert. El nu ducea o viață ușuratică, ca fiul cel pierdut, el era un om cu mult mai bun, care nu prădă nici un filer. El să ținu ca un serv, și pentru că era el un serv, pentru aceea căpătă el

talentul; dară el eugeta rău despre stăpânul său și nesocoti serviciul lui. Unii mărturisitori, cari s'au furișat în comunitate, sunt asemenea lui. Externul lor nu e ușuratic, ei să țin de copii ai lui Dumnezeu; ei fac viața din obiceiul uscat sau din datorință aspră.

Folosirea darurilor prin primitori ne arată cei trei servi ai pildei noastre. Servii cei credincioși lucrează îndată și câștigă mai pe atâta, cât au căpătat. Începe îndată după pocăirea ta a fi activ pentru Iisus. Cu darurile spirituale să lucrezi tu la tine, în familia ta, în adunare, în reuniune, în chiămarea ta. Formează caracterul tău după exemplul lui Iisus. Căutat-ai tu în Scriptură, crescut-ai tu în cunoștință sau ai stat pe loc sau doară ai mers îndărăpt? Probleme te așteaptă în familie. Lucrezi tu spre membri cei necredincioși a familiei tale prin cuvânt și umblare? Ești tu cu silință, a mișca nainte pre membri cei pocăiți prin evlavie, conversare și purtare? Adunarea e banca de schimb, pe care aduc talentele tale dobândă. Din fiecare predică auzită să cauți tu a împărți altora. Roagă-te pentru predicatorul tău, chiamă la adunare, învață copiii în școala de Duminecă, roagă-te și dăruiește pentru popoarele necreștine, dacă însuți nu poți merge la ele, cercetează pre cei bolnavi, sprijinește după putință silința reuniunii, mărturisește în chiămarea ta

despre Iisus -- și tu dai mai departe, ceea ce ai primit. Aceasta înseamnă, a da talentul tău schimbătorilor, ca să aducă dobândă. Servul netrebnic nu folosește talentul său; el îl îngroapă cu năframa în pământ. Nedreptul lui nu zace în aceea, ce a făcut, ci în aceea, ce el n'a făcut. Unii în adunare iubesc privilegiile religiei, dară nu păzesc prescrierile ei. Pentru aceea nu mișcă ei nici o mână pentru Iisus și adunarea lui și totuși îl numesc Domn și Învățător. Domnul a dat talentele, ce ai făcut tu cu ele? Dacă tu nu faci nimica pentru Iisus, ești într-o stare periculoasă. Unde ai tu talentul tău? Este doară în năframa, cu care ar fi trebuit să-ți ștergi sudoarea de pe frunte la lucru? Cu toate că ai fost eu așa bunătate tractat de stăpânul tău, nu i-ai fost credincios. Cum vine aceea? Școală din odichna cea falsă și neguțătoarește cu talentul tău! Ca noi toți să punem darurile noastre în serviciul Domnului, ca le-nea și trândavia să cuprindă la noi! Despre întrebuintarea darurilor noastre va trebui să dăm odată sama. *Ea va reuși după întrebuintarea darurilor.*

Servii cei credincioși capătă plată. Promisiunea cea mareată: „Celui ce are, se va da și va avea de prisos”, sună deja aici pe pământ, că după-cum magnetul să întărește prin purtarea sarcinei sale, așa să întărește viața cea lăuntrică a unui copil alui Dumnezeu prin întrebuintarea darurilor sale. După-cum crește puterea la lucrul pământesc, apa izvorului e tot mai proaspătă, cu cât mai mult să scoate, focul tot mai luminos arde, cu cât mai mult aprindem din el, așa cresc izvoare, luminează darurile milei lui Dumnezeu, cât mai mult le întrebuintăm. Fiecare rugăciune mijlocitoare din inimă, care o faci tu pentru ai tăi, pentru altcineva, vine ca o binecuvântare plină de bogăție spre tine, fiecare mărturisire voioasă depusă de tine pentru Christos lucrează la tine bucurie nouă de mărturisire, fiecare îndemnare plină de iubire dată altuia te întărește în lupta contra păcatului,

fiecare filer dat de tine pentru săraci și misiune îți va resplăti Domnul, fiecare cercetare făcută de tine la bolnavi în iubirea lui Christos va trezi în tine mulțămirea pentru binele nepretuit al sănătății. Odată, când va reveni Domnul, va da El servilor credincioși plată vecinică. „Da, Duchul zice, că se vor odichni de lucrarea lor, căci faptele lor le urmează”. (Apoc. 14, 13.) „Noi covăcim poziția viitorului nostru pe nicoveala vieții noastre că cerul, deși e o stare și un loc, care îl pregătește nouă Domnul Iisus, zace mai ales și în caracter. Însăși omul e mai mult izvorul bucuriilor decât sunt stradele de aur, pe cari el umblă”. Dacă atragem noi și pilda din Luca 19 către aceasta, atunci o aflăm, că servii cei credincioși pe lângă recunoșterea onorătoare: „Bine, servule bun și credincios, preste puțin ai fost credincios, preste multe te voi pune, întră întru bucuria domnului tău!” a fi încrezut cu poziții nalte, ca locuitori sau guvernatori după lucrările lor a avea parte în manipulația și venitul unui număr de orașe. Lucrătorii credincioși să domnească preste cetăți. E cu puțință, că aceasta se va împlini după literă în împărăția de o mie de ani. Plata nu va înceta nici când. Este o plată din milă, care urmează lucrării credincioasă.

Cât de tristă e dincontra soarta servului netrebnic! „Cel ce nu are, se va lua dela el și aceea, ce are!” să împlinește deja pe pământ. Regula împărătească alui Dumnezeu sună: „Cine nu crește, scade; un capital, care nu aduce dobândă, să mistuiește”. Precum să întărește credința prin funcțiune în împărăția lui Dumnezeu, așa pier credința prin lenevire. Fiecare tăgăduire a unei jertfă cerută de Domnul ne duce napoi în cursul creștinismului. În ziua socotelii va fi servul cel leneș ascultat, convins despre nedreptul său și pedepsit de Domnul. Până-când servii cei credincioși au abundanță, el trebuie să flămânzească și să se depărteze dela fața Domnului; că el va fi aruncat în întunec.

acolo va fi plângere și scrișnirea dinților. Acesta-i capătul celui necredincios! A nu câștiga nimica este calea, a pierde toate — și fericirea!

Cum va reși socoteala noastră? Nu altcum: De am întrebuințat noi darurile noastre bine, căpătăm recunoaștere, dacă le-am întrebuințat rău, căpătăm pedepsă. Care alegere ne rămâne nouă? Numai aceea: sau a luea pentru Iisus și a crește, sau a fi leneși, a slăbi și a ne nimici. Din Wge.

Detragerea sângelui.

Detragerea sângelui e o operațiune foarte periculoasă. Ea constă din aceea, că se detrage din venele unui om sănătos și acest sânge să conducă în venele unui om, care să afle într-o stare de slăbiciune mare. Sângele omenesc are însușiri de tot deosebite. El redă așa unor bolnavi puterile, cari să afle într-o stare de tot secată de putere.

Așa o operațiune înse numai rar să poate duce la îndeplinire, că ea e conlegată cu picricol mare. Beșicuța cea mai mică de aer, poate fi aducătoare de moarte, și nu să poate ușor afla vreun om sănătos, care ar fi învoit, a pune viața sa înflorită pe cotcă pentru un bolnav.

Totuși s'a dus ea în deplinire cu câțiva ani mai înainte în Paris. Un lucrător sărac a suferit o vătămare mare pe lângă ocupaciunea sa. El era tată familiar. O vină mare îi fu rinită, și el pierdu mult sânge. El zăcea pe patul său, respirația îi era slabă, fața albă ca ciara.

Medicul suprem veni, căută pulsul, care era mai neobservabil; pânăcând bolnavul îndrepta ochii spre el, cari erau mai frânți, să întoarse profesorul către studenți, cari îl încunjuraseră, și zise: „Domnilor mei, aici este un bărbat, acărui viață e mai pierdută. Numai o transfuziune de sânge îl poate mântui“. Profesorul voia a se întoarce spre alt bolnav, când unul dintre me-

dicii asistenți zise către el cu glas curajos: „D-le profesor, ia d-ta din sângele meu, dacă pot mântui o viață prin aceasta“. Studenții priveau unii către alții uimiți. Profesorul, care mult prețuia pe tânărul medic, să încercă, a-l desmânta, dară înzădar. — Aparatul fu adus; cu mare grijire și sub așteptare într'un suflet a privitorilor lucra aparatul cel isteț, până era transfuziunea reușită. Un suspin de ușurință ieși din pieptul fiecăruia. Tânărul medic fu legat, el ajunsese foarte pălid. Dară prin jertfa sa a mântuit el viața unui om și a păstrat nutritorul unei familie.

Astăzi e acest lucrător prin mila lui Dumnezeu iarăși sănătos și tare și merge după lucrul său. În inima lui trăiește amintirea mulțămitoare către bărbatul cel nobil, care jertfi propria sa viață, ca să mântuiască pre unul de tot strein. Așa o eugutare și așa curagiu nobil sunt în acest timp îndreptat spre cele pământesti foarte rar de aflat.

Dară este Unul, care cu mult mai mult a făcut, că El nu numai că a pus viața sa pe cotcă, ci El a și dat-o la o moarte amară și plină de dispreț; El n'a jertfit numai o parte mică a sângelui său, ca să ne scape din lanțul morții vecinică și ca să ne câștige viața vecinică. „Christos ne-a iubit pre noi, și s'a dat pre sine pentru noi dar și sacrificiu lui Dumnezeu spre miros plăcut“. (Efes. 5, 2.) „Viața corpului e în sângele său“, sună la 3 Moisi 17, 11, „și dânduși sângele său, ne-a rescumpărat Christos“. „Știind, că nu cu cele stricătoare, precum argint și aur, v'ați rescumpărat de petrecerea voastră deșartă tradițională, ci cu scumpul sânge al lui Christos, ca al unui Miel nevino-vat și nepătat“. (1 Petru 1, 18—19.)

„Acum fiin îndreptați prin sângele lui, ne vom mântui printr'insul de mânia“. (Rom. 5, 9.)

„Cel ce ne-a iubit și ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele său“. (Apoc. 1, 5.) Din Wge.

Ceva despre Napoleon I. și despre Biblie.

În anul corect pică ziua aniversară de o sută de ani a pierderii luptei lui Napoleon I. în Rusia. Corsarul cel mare, cuceritorul mai întregii Europe, pierdu în neaua Rusiei cununa sa de onoare.

Doară îi va interesa pe cetitorii noștri, ce fel de poziție ocupă Napoleon către Biblie. Să păru, că un om, cuprins numai de pofa stăpânirii și poruncirii, fără de privință în lucrarea și egoismul lui, neîndurat către cei ce îi se opuneau, nu mult își va face din biblie; baremi nu-și luă din ea îndrumările pentru purtarea în viață. În fapt înse să arată altcum treaba: Napoleon cetea și cerca bucuros sfânta scriptură. Pe lângă Corneille, Homer, Ossian, Voltaire și Bossnet să interesa el și pentru Biblie. El o privi și folosi altcum, când stătea pe înălțimea puterii, altcum, când împinse soartea coroana împărătească de pe capul lui. E cunoscut, că Napoleon cetea foarte mult; în călătorii și chiar și pe expedițiunile sale ducea el cu sine o bibliotecă mare. La expedițiunea sa la Egipt să ținea de bagagiul lui un număr considerabil de cărți. Pe lângă „Ierusalimul eliberat“ dela Tarso, „Holoise“ dela Rousseau și „Werther“ lui Goethe să afla în biblioteca lui sub rubricul „Politica“ Biblia, Coranul și cartea Vedilor. După bătălia la Waterloo cuprinsesă biruitorii biblioteca lui Napoleon de cale din 800 tomuri, și aici s'a aflat lângă Homer și Ossian și Biblia. Când regele Ludovic XVII. după căderea lui Napoleon primi tronul Franței și reafila biblioteca naintemergătorului său, era foarte uimit, a afla atâtea cărți cu conținut religios.

În anii puterii sale nu cetea Napoleon Biblia din scopul edificării, ci mai mult din cauze practice, adecă pentru aceea, pentru că conținutul unor cărți să potrivea scopurilor lui

cuceritoare. El străbătu cercând spre pildă cărțile lui Samuil și ale Regilor, ca să îndreptătească cuceririle sale silnice și să dovedească dreptul monarhiei înființată de el. În centrul personalităților multe a vechiului Testament era Napoleon mai atras de figura lui Moisi, luptătorul și legislatorul lui Israil: el era răpit de geniul lui religios și legislator precum și de cuceririle lui. Când era el deja pe insula St. Helena exilat, zise odată către încrezutul său, generalul Gougand: „În vechiul Testament aflu eu o personalitate excepțional mare, acesta este Moisi. Iudeii sunt un popor îndărăptnic, timid și crud; Moisi avea un caracter din contra. Eu ceteș de multe ori Biblia cu papa în mână și am de gând, a scria un articol despre călătoriile lui Moisi“. Pe vremea expedițiunii sale la Egipt și Siria în anul 1798 merse Napoleon călare la Suez, ca să se convingă cu proprii săi ochi despre călătoria Israelitilor prin pustie și a cerca credibilitatea istorisirilor despre minunile lui Moisi.

Într'o zi, când cetea el cu încrezutul său cărțile lui Moisi, stator el, că descrierile locurilor și obiceiurilor sunt în consunare cu adevărul.

La continuarea vorbirii lor observă generalul Gougand: „E bătător la ochi, că toate, ce s'au vestit odinioară Israelitilor, s'au și implinit: Iudeii rătăcesc până acuma în lume“. La aceasta să fie zis Napoleon: „În fapt, aceasta-i singular; pre mine tot așa mă pune aceea în uimire, că până acuma să tot află în Franța preste un milion de protestanți pe lângă toată persecuțiunea, care au suferit-o“. — Un ateist nu era Napoleon nici odată. Pe vremea expedițiunii deja amintită spre Egipt umbra Napoleon încoace și încolo pe bordul corabiei, cufundat în gânduri. În apropierea sa vorbeau unii domni din acompaniarea lui pe lângă o butelcă de vin despre lucruri religioase și să laudau cu necredința și liberalizmul lor. Deodată stătu Napoleon în loc, și arătând spre cerul stelat, întrebă el scurt: „Voi domnilor,

și oare cine a făcut acelea colo sus?" Batjocuritorii amuțiră, și nici unul nu afla oarecare respons.

O altă poziție către Biblie ocupă Napoleon după căderea sa. Pe insula Elba scoase el din Biblie curagiu și încredere. Nu de mult s'a aflat pe aceasta insulă în biserică Madonna del Monte a Biblie în ediție italiană, legată în piele, împodobită cu litera „N” și o coroană de împărat. El cetea în ea pe vremea robiei sale. Când să întoarse în Franța, o lăsă el în urma sa pe insulă. Multe locuri din Biblie și-a subtras el. Unile din ele vom cita, deoarece ele aruncă o lumină interesantă spre starea de atunci a sufletului său ca a unui puternic căzut.

„Luați jugul meu preste voi, și vă învățați dela mine, ca sunt blând și umil cu inima, și veți afla răpaus la sufletele voastre”. (Mateiu 11, 29.)

„Că scris este: Bate-voi păstorul, și se vor imprăstia oile turmei”. (Mateiu 26, 31.)

„Întristat este sufletul meu până la moarte”. (Mateiu 2, 38.)

„Nu te teme, că eu sunt cu tine, și nimenea nu se va încerca a-ți face rău”. (Fapt. 18, 9—10.)

Numai pe insula St. Helena, în nefericire află Napoleon pre Dumnezeu și era pătruns de adevărul, care este descoperit întru Iisus Christos, pre care el mai înainte nu-l putea cuprinde. Aici află în Biblie întărire și apucă, cum să pare, la sfârșitul vieții sale mântuirea, precum era lui dăruită întru Christos. Iacă, ce spune acolo Napoleon despre Evanghelie: „Evangelia conține o sigură putere, o căldură, care lucrează spre minte și pătrunde inima. — Evangelia nu e o carte, ci mai mult o ființă vie, dăruită cu putere, cu o putere, care învinge toate, cari fi să opun. Aici zace naintea mea pe masă, cărtea cărților, și nu mă obosește nici de cum; eu cetese zilnic în ea cu tot aceea îndesțulare. Sufletul, răpit de frunseța Evangheliei, nu e mai mult al său: Dumnezeu îl stăpânește pe deplin;

El cârmuiește cugetările și lucrarea lui. Sufletul e a Lui! Ce o dovadă este aceasta pentru Dumnezeirea lui Christos!”

Noi mai adăugăm, că dela Napoleon derivă și acest cuvânt. „Alexandru Cesar, Carol cel mare și eu am alcătuit mari împărății. Pe ce am întemeia noi aceste produse ale geniului nostru? Pe putere! Și aceste împărății s'au ruinat. Iisus zidi împărăția sa pe temeiul iubirii, și astăzi sunt încă milioane de oameni gata, a muri pentru El”.

Din Wge.

Ochi deschiși.

E de știut, că iepurele a obicinuit a dormi cu ochii deschiși. Dincontra omul, dacă 'i sunt ochii deschiși, nu poate dormi. Iisus zise învățăcelilor săii: „Priveghiați”. Așa vorbește El și către noi. Pentru aceea ni de lipsă a cere ochi deschiși, că acărui ochi sunt deschiși, acela nu doarme, ci veghează.

Îrește că sub aceasta nu ochii nostri trupești, ci cei suflești trebuie înțelese.

Da, sunt oameni, cari nu văd, dară cu atâta mai des deschid ochi lor sufletești.

Și Tșang era așa un orb. Care trăia în partea apuseană a Chinei, în Mandșuria. El ca păgân era foarte evlavios și a eugetat foarte mult despre viața sa și ar fi dorit mult să poată privi în jurul său în lume. Ar fi dorit foarte, să alle pre cineva, care i-ar fi redat lumina ochilor. El a auzit și despre ceva ospital, care l-au zidit missionarii în capitala țării, în Mukden și s'a hotărît, că va cereeta acela, nu i-a părut grea calea, nădejduind, că acolo va dobândi lumina ochilor. Mai multe luni petrecu el acolo sub îngrijire, când i-a declarat medicul, zicând:

— Tu trebuie să rămâni orb, că nu te poate nimene ajuta.

Într'aceasta a dobândit Tșang o lumină de ochi. Ochii lui sufletești

s'au deschis. El văzu pre Iisus, cum atărnă pe cruce și a știut-o lămurit și de sigur: „Acest Iisus este Mântuitorul meu”. Soarele îndurării lui Dumnezeu a strălucit luminos în inima sârmanului Tșang orbul.

El doria deja foarte botezul, dară missionarul îl lăsă să aștepte. Tșang trebuia să meargă mai nainte acasă și să arate, că ochii lui sufletești s'au deschis într'adevăr și nu s'au mai închis.

Înse iubirea sa către Mântuitorul său era adevărată. Unde el ajungea, acolo vorbea despre aceea, ce a pățit. Umblând din sat în sat a predicat el. Orbul a condus pre mulți oameni la lumina cerească.

Tșang era deja botezat, când a auzit despre o serisoare, care și cei orbi o pot învăța. Pentru aceea era iarăși de lipsă a face o cale mare. În Peckind află el un missionar, care l-a învățat pre el la aceea. Literile nu erau scrise, ei convexas (apăsate) în hirtie, pe cari le putea Tșang ceti prin pipăire. Atunci duse el cu mare bucurie noul său Testament cu scriere pentru orbi.

Acuma putu el acasă mai mult predica, decât mai nainte. Că el doria a arăta calea vieții vecinică și altora.

El era cunoscut departe, ca învățacelul cel cunoscut alui Iisus. Tocmai pentru aceea, precum Mântuitorul său, așa și el avea a suferi.

În China au căutat Boxerii pre toți creștinii spre a-i omori și nici orbul Tșang n'a fost cruțat. L'au grăit, ca să se închine din nou idoloilor, înse el zise: „Eu cunosc pre un Dumnezeu adevărat, viu și Lui mă închin”. Deoarece a rămas neînduplecabil, l-au judecat spre moarte. Dară el își plecă capul fără de frică și fericiț pe butuc, pe care într'o clipă l'au tăiat.

Acuma putu vedea pre Domnul său, pre care l-a iubit, față în față. Din B. H.

Despre boala sufletească.

Când ești bolnav sufletește?

1. Când nu te înștiințezi la vreme la adunare.
2. Când îți umblă mintea tot în alte părți în vremea învățătorei.
3. Când pentru fiecă nimica te mănii.
4. Când te rogi rar.
5. Când cauți tot la smânta altuia, iar a ta o lăși.
6. Când vini rar la oara de rugăciune.
7. Când rămâi acasă dela adunare, fiind vreme plouoasă.
8. Dacă numa-i atunci îți place a merge la adunare, când ai haină nouă.
9. Când rămâi adeseori departe dela oara de rugăciune.
10. Dacă totdeauna îți dai ție dreptul.
11. Dacă nu ai obicinuit a ținea rugăciune de casă.
12. Dacă nu cetești adeseori Biblia.
13. Dacă dormi precând să predică.
14. Dacă nu ești dăruitor.
15. Dacă treci cu ochii îneliși pe lângă cel lipsit.
16. Dacă nu ții în onoare pre conducătorul adunării.
17. Dacă trezești pre vecinul tău din somn, iar tu însuți adormi.
18. Când nu vrei să cânti, când ar trebui cântat, precând ai putea cânta.
19. Când te deprinzi cu clevețile. (Aceasta-i boală de moarte.)
20. Dacă ai obicinuit a minți înaintea copiilor tăi. (Aceasta nici nu-i boală, ei moarte.)
21. Când îți astupi urechile la cererile, cari să fac în „Adevărul”.
22. Dacă nu dăruiești bucuos.
23. Dacă bei mai mult vin, decât ar fi destul. (Dapoi oare când vei fi beut destul? Isaia 5, 11.)
24. Când dorești a merge în teatru și alte locuri deasemenea.
25. Când nu te deprinzi cu fapte de ale milosteniei.
26. Când grămădești banii tăi în cassa de păstrare și o poți vedea, că deaproapele tău este în mizerie.

27. Când nu simțеști în inima ta lucrarea Duhului sfânt.

28. Când îți place tare a îndemna și a muștra.

29. Când ești alegetor de persoane (căutător în față). (Aceasta-i mare boala, să ne ferim de ea.)

30. Când încercetezi pe membri cei pedepsiți.

31. Când treci cu vederea păcatul fratelui tău și nu-l îndemni cu iubire.

32. Când iubești mai mult femeea și copiii tăi, decât pre Domnul Iisus.

33. Când nu te silești prin bună-tate, ca copiii tăi să cerceteze școala de Duminecă.

34. Când nu faci nici un lucru în adunare, precând ai putea face.

35. Când nu purtați sarcina unul altuia.

36. Dacă crezi îndată vestea cea rea auzită despre fratele tău.

37. Când judeci, până ce nici nu ai cercat după starea lucrului.

38. Când nu te interesezi despre viața viitoare.

39. Când pe lângă toată îndemnarea vorbești așa lung, până obosești de tot pre ascultătorii tăi.

40. Când nu mărturisești despre Domnul Iisus acolo, unde s'ar putea.

41. Când iai numele Domnului în deșert. (Aceasta-i o mare boală, când pentru fiece zici: vai doamna, oh doamna și încă și în altele.)

42. Când nu crești în viața creștinească.

Vedeți iubiților, cât de multe sunt boalele sufletești, precând numai puține am amintit încă; nu este așa creștin, care nu ar-fi părtaș oarecăreiva din cele aici înșirate. Dară să ne silim la aceea, ca să scăpăm din aceste boale sufletești. Să zicem cu scriitorul cântării:

„Ce folos că sunt un creștin,
Dacă nu așa trăiesc?
Co-ajungo că sunt milostiv,
Dacă tot păcătuiesc?
Dacă calca Domnului,
Știind, cale porunca Lui;
Pre cel ce și-a dat viața
L'laudă gura, iar nu fapta.

Din B. H.

DIN FĂURIE.

„Singurătatea preste măsură mai mult irită, decât ar liniști“, spune un cugetător a vremii noastre. Tot omul va trebui să-i dea dreptul. Pentru cei închiși nu este nimic mai înfricoșată, decât singurătatea. Mai voios ar face ori ce lucru, decât să fie necurmat singur cu conștiința sa.

Și bolnavii nu știu spune despre sarcina singurătății. La început îl costează o luptă mare, a se afla în singurătatea odaiei sale de bolnav.

Noi am voi dară a sfătui pre toți visătorii cu grijuri talentați — tînări și bătrini —, a lua la inimă cuvântul de mai sus. Multora în prea multa lor singurătate nu Domnul, ci ispitorul le apără și le șopti de tot felul, ce a otrăvit sufletul lor și le-a adaus pagube mari. Pavel o știe, ce a spus, când îndemnă: „Nu părășiți adunările voastre!“

Acuma înse vor fi foarte puțini oameni, cari s'ar putea plânge despre prea multă singurată. Cei mai mulți sunt mai acolo a-și fura șfertul de cias spre culegere lăuntrică. Dară ei o simțesc, că omul lor lăuntric să prăpădește fără de singurătate. Că chiar, dacă ar putea cerceta toate convenirile, cari le ține comunitatea, au ei pe lângă toate și cu toate lipsa, a fi în sigure intervaluri de tot singuri pentru ei, ca să poată vorbi cu Dumnezeu și ca să-i dea Lui ocaziune, a se apropia de ei și a vorbi cu ei.

În singurătatea, care să folosește spre rugăciune și contemplare, zac rădăcinile puterii noastre spirituale.

Noună nu ni iertat, a ne lăsa aceste ocaziuni răpite nici în goana adunărilor noastre din orașe. Înstituțiunile și reuniunile sunt deja așa multe (la nemfi), că nici nu mai are săptămâna sări de ajuns, ca să ajutăm fiecăruia la „dreptul“ său. Toate aceste misiuni vor și corespunde pentru careva lipsă deosebită dară ca tu să iai

parte la toate aceste instituțiuni, are foarte lipsă de dovadă. Care tot numai la alții gândește și nu ia însăși din când în când hrană la sine, însăși se va vesteji. Aceasta însă nu-i voia lui Dumnezeu. El strigă tocmai timpului nostru foarte accentuat cuvântul la inimă: „Vino cu mine în câmp, acolo voi vorbi cu tine!”

* * *

Într-o foaie pentru apărarea animalelor să află între altele următoarea propozițiune: „Animalul rămâne animal; numai omul poate degenerându-se deveni superbiu sau neom“. Această-i cu durere prea adevărat. Prietiniii apărării de animale cugetă nainte de toate la degenerarea „neom“. Pre ei îi pătrunde, când un om ajunge într'atăta, a chinui (a bate, sau a umbla rău cu) un animal mut, care este de tot în puterea lui. Un neom e și acela, care pre cei mai iubiți, cari sunt încrezuți lui pe pământ, îi chinuiește în starea beată. Și acela, care pentru câștigul său poate să trecă rece (fără de simți) preste morți, e un neom. Pe lângă aceasta poate fi el foarte „cultivat“. Unde lipsește cultura adevărată din inimă, nu e așa un om totuși nimic alta ca un barbar feștit.

Tot așa este cu cealaltă degenerare: Superbiu (Preste om). El e în fapt o degenerare, nici decum vr'un product mai nalt al culturii. Un superbiu e un punct, care s'a umflat preste măsură și totuși nu să făcu nimic alta decât o nulă mare. Un superbiu e o ființă fără de inimă, compatimire și sânți, că el privește toate celelalte creature numai ca trepte spre aceea înălțime, pe care el ca o creatură vrednică de admirat, ar vrea să stee.

Fată cu aceste două degenerări să vede numai bine, ce un mare lucru este pentru un om în fapt veritabil, un om, care zilnic mai mult crește în chipul, care l-a plănuit Dumnezeu despre un om. Așa un om e pe lângă toată silința spre înaintare cu mare îndurare, pe lângă toată puțința foarte modest. Da, un om, în care locuiește

Dumnezeu, este într'adevăr ceva frumos (și dacă n'a folosit nici când roșele sau albele). Pentru aceea s'a numit și Domnul Iisus: „Fiul omului“, adevă un om, cum l'a cugetat Dumnezeu, când zise: „Să facem om, un chip, care asămănă Nouă“.

Aici este o țintă pentru fiecare dintre noi. Noi toți trebuie să mărturisim: „Nu, că așa fi apucat-o“, dară noi toți voim din nou să mărturisim: „Dară mă silesesc, ca să o apuc, după cum sunt apucat de Christos“. Cu cuvinte nu e aici nimic făcut. Aici sună, a pune întreaga personalitate și a întinde zilnic mâinile către Acela, care o împlinește celui sincer.

Din Wge.

MISSIONE.

* **Secerișul anului 1912.** Cu iubire aducem la cunoștința iubiților frați, că în decursul acestui an am putut primi prin sfântul botez în tînuțul cercului Curticiu 112 membri noi în biserica veștilă prin scumpa îndurare a Domnului.

Dee Domnul, ca aceștia, ca niște petri vii, prin lucrarea sfântului său Duch să se edifice și să crească zilnic ca căși spirituale, și ca să lumineze spre onoarea Numelui său în aceasta lume stricată spre mântuirea multor suflete pierdute.

Dee-ne Domnul și nouă, ca lucrătorii viei sale multă milă și înțelepciune la aceea, ca toate odreslele selbatice să le putem încă la vreme îndepărta, ca să aducă multă și bună roadă spre viața vecinică.

Erdős Imre.

* **Ședința în Körtös.** În Oct. 22 a fost în Curticiu o ședință foarte binecuvântată, la care afară de trimișii adunărilor din cere au mai participat și oaspeți din adunările vecine și din depărtare au fost frații L. Balogh, A. Szabó, I. Soós, C. Buzi și M. Kovács.

Începutul ședinței a fost dimineața la 9 oare. Cu conducerea cauzelor, ce aveau a fi aduse înaintea ședinței au

ales frații cu o unanimitate pre fr. Balogh.

Mai multe cauze au fost pertractate, care sunt foarte de trebuință pentru viața credinții și rânduiala bună. Dară mai ales vrednic de amintit este punerea lucrătorilor sufletesti în serviciu. Către lucrătorii de până acuma s'a mai ales fr. Radu Tașca ca evangelist, care a absolvat acest an școala de predicatori. Acuma are micul nostru cerc 5 lucrători: 3 stabili și 2 de iarnă. Și tot încă să poate simți ceea ce a spus Mântuitorul, că secerășul este mare, iar secerătorii sunt puțini.

La punerea lucrătorilor în serviciu s'a arătat aceea, că avem încă mare lipsă de creștere, ca să fim creștini biblici, ca să fim creștuți într'aceea, ca să învățăm darea după biblie, a pune în fiecare întâia zi a săptămânii zeciuiala câștigului pe altarul Domnului, iar care capătă plata lucrului său la lună, acela să-și facă datorința sa atunci când capătă, iar plugarul când a adus produsul sămănăturii sale, să aducă partea cea cuvenită Domnului, adică zeciuiala. Căci care nu face aceasta din iubire, din deplina convingere a credinții, acela-i după înțelesul Scripturii un înșelător și fur, și tocmai așa păcătos, ca adulterul. Și care adunare ar suferi în sânul ei pre un adulter știind? Inse dacă suferă pre un șgărcit, care cu toate că primește zilnic diferitele daruri bune din mâna bunului Dumnezeu, totuși nu-i învoit a da pentru împărăția lui Dumnezeu nici atâta, cât a dat pentru becură, fumat și altele de asemenea până era în lume. Așa unii sunt ca pomii uscați, pre cari grădinarul euminte îi taie din grădină. Și așa unii nu sunt ajutătorii cauzelor Domnului, ei împiedecători, și nu sunt spre onoarea, ei spre disprețul Domnului. Că și dacă dau din când în când ceva, care nu că ar fi zeciuiala venitului lor, dară nici a suta parte. Tocmai așa dau ca unui cerșitor, nu cel dintiun, și cele mai frumoase, ci cele din urmă și cele mai rele. Ba încă și pre sine numai atunci să sfințesc serviciului

lui Dumnezeu, când sau că nu mai pot lucra de slăbiciune, sau că nu mai văd. Așa unii tocmai așa o pătesc, ca cum o păți Cain cu jertfa sa, și așa unii de regulă tocmai așa ca și pre Cain îi umple pisma și ura față de aceea, care sunt nevinovați.

E adevărat, și aceea și stă, ce spuse un serv bătrîn cu ocaziunea unei conferință, că e mai bine, dacă un suflet nici când nu să pocăiește, decât că după pocăința sa din lipsa învățaturii să strică din nou. Așadară pe terenul dăruirii să ne silim, a planta în membri adunărilor noastre aceea natură dumnezească, ca și noi să dăruim totdeauna, precum El ne dă nouă, și putem ferici și pre alții.

Între mai multe fu vorbit și despre folosirea biletului membral. Ca adunările să nu pună pre nimene la masă afară de lucrătorii cercuali, nici pre frații cunoscuți, dacă nu au bilet membral, în care dacă sunt vestitori de cuvânt, și aceea să fie scris.

Deasemenea bine e, dacă adunarea nu primește pre nimene ca membru, care din alt loc s'a strămutat acolo, sau dacă au fost mai multă vreme duși în alt loc cu locuința, dacă nu adeverească cu biletul membral dela aceea adunare, de care s'a ținut, că în ce stare sunt.

Biletul membral e mai potrivit, dacă fiecare membru îl câștigă dela premergătorul cercual. (Și mai potrivit ar fi, dacă s'ar face tipărit, d. e. cum o au frații maghiari Red.) Dară dacă din caz pentru că-i scurtă vremea nu s'ar putea face aceasta, atunci să ceară dela conducătorul adunării sale un bilet, care numai așa să poate privi ca de primit, dacă este provăzut cu sigilul adunării. Pentru aceea e bine, dacă va avea fiecare adunare un sigil, și acesta să stee la conducătorul adunării. Biletul membral să aibe valoare numai pentru trei luni, deoarece firea omenească e schimbabilă.

Și despre creșterea tinărimii a fost învățatură folositoare, la care ar trebui să lucreze mână în mână familia cu

adunarea și cu școala de duminică. La care cauză privind s'a hotărît, că în luna lui decembrie să fie din nou în Curticiu o ședință pe sama învățătorilor școalei de duminică, la care să capete mai bună informațiune despre îndeplinirea funcțiunii lor. S'a recomandat și aceea, că unde numai să poate, să se folosească la învățătura lecțiilor icoane biblice, deoarece sunt către fiecare lecțiune icoane făcute.

Foarte scurtă a fost ziua, cu toate că a ținut ședința până miezul nopții.

Dee Domnul poporului său multe astfel de ședințe binecuvântate și edificatoare, ca trezindu-se din trândăvia de până acuma, ca creștini vii să arătăm poporului acestei lume stricată, că suntem cetățeni cerești, deși trăim încă aici jos pe pământ.

Un participant.

* **Botez în Parâcz.** Prin Charul Domnului Iisus am avut o mare bucurie în ziua de 27 Octobrie în Parâț în apa Timișului, unde s'au botezat 5 suflete, care au pus bună mărturisire năntea mai multor martori despre viața lor din trecut și d spre schimbarea inimii lor mărturisind, că numai Fiul lui Dumnezeu a fost în stare a le schimba inimile prin lucrarea Duhului sfânt, și că numai sângăle lui Iisus a fost în stare, a spăla păcatele lor. Ne-am bucurat de așa mărturisire adevărată, care numai cei înoiți pot mărturisi. Dar nu ne-a uimit într'atâta mărturisirea lor, ca multa lor îndrăzneală, de a se boteza în așa un timp rece (mai rece era cu vr'o 30 ani mai nainte, când tăiau ghița groasă pe Dunăre și să botezau în gerul cel mai mare Red.) Am voit ai amâna până la primăvară, dară ei au zis, că sunt în stare prin Domnul a sparge ghița, și tot de frig nu să tem. Mai ales un fr. bătrîn în zile rele din Krassófüzes, în vrăstă de vreo 60 ani era tare ca stâncă și sănătos ca cedrul; el stăruia, ca să-i botezăm în așa o vreme, căci nici un semn rău nu vor face în apă și se vor lăsa, a fi botezați

ca în timpul lui euptor, deși era brumar. Și tocmai așa am fost noi, fiind în doielnicii din parța, că am hotărît, să facem botezul în secret, adică noaptea, căci nu dăduserăm în știre la nimene despre botez, că ne era șfială de timpul cel friguos. Dară spre mare noastră mirare, când noi făceam planul, pela 1 oară după miazăzi, a năvălit atâta popor în curtea adunării, încât să umplu și ulița. Atunci am zis, că planul nostru nu este alui Dumnezeuu plan, ci că Dumnezeuu a voit, ca noi să botezăm ziua pe aleșii lui, căci El avea încredere în ei, că nu se vor rușina de apă. Așa a și fost. La 2 oare d. a. am plecat la apă cu sutele de oameni în urma noastră. Și acolo la apă toți oamenii strângeau de frig pe lângă ei învăltoarele; iar aleșii Domnului au intrat cu botezătorul, fr. Vârșundan în apă, toți plini de bucurie, botezându-i dela 1—5 în cea mai mare bucurie, fără să mai facă cel mai mic semn de șfială; fura numai, că acest botez a făcut mari mișcări în multe inime, căci ziceau oamenii: Acest lueru nu este dela om, ci dela Dumnezeuu.

Dee Domnul, ca noii botezați să fie ca pomul sădit lângă curgerea apelor, ca la timpul lor să dea fruct năntea Stăpânului lor, caruia fie onoare și mărire.

Cei noi botezați au fost din Krassófüzes 3 și din Parâț 2. Trimos de T. P.

* **Din Jegalia,** România ne vine vestea îmbucurătoare, că frații nostri cari au fost așa mult persecutați și strimtorați pentru cuvântul Domnului, sunt acuma în pace și liniște. Așadară acuma să pot edifica după omul din lăuntru. Este că procesul lor încă nici până acuma nu s'a gătat de tot, dară cei arestați sunt liberi și pot din nou vesti, că bun este Domnul.

De atunci au avut cu ajutorul Domnului o bucurie la căsătoria alor 2 tinări dintre ei, care a fost cel dintîiu caz de acest soi în între ei și încă un botez, la care s'a botezat o soră.

Dee Domnul binecuvântarea sa bogată preste toate lucrurile lor; ca să fie spre onoarea și Mărirea marelui său Nume.

LECTIUNI DE DUMINECĂ.

Duminecă în 1 Decembrie.

48. Cum scoase Iisus un duch mut.

Marcu 9, 14—29.

Cuvânt de aur: „Iisus i-a zis: Dacă poți crede, toate sunt cu puțință celui ce crede“. Marcu 9, 23.

Precămp Petru strigă pe muntele gloriei: „Învățătorule, bine este aici, să facem trei colibi!“ erau jos la poala muntelui ceilalți învățăcei în mare confuziune. Ei s’au încercat, sprijiniți pe puterea de mai înainte și știința, a putea se poate un demon, care nici de cum nu le reuși. Deci își luară cărțurarii ocașiune, a arunca tot felul de întrebări, pre cari învățăceii nu le știau bine răspunde, și astfel fură ei aduși într’o situație grea. Cât de mult le-a fi lipsit lor Iisus, cum au simțit ei absența și au fi dorit venirea lui! Și El veni la ei, El veni la vremea potrivită, și-i ajută din toată confuziunea. Confuziunile la ai săi sunt totdeauna puncte de atragere pentru El și ocașiuni, a descoperi puterea și iubirea lui. Dară astfel de confuziuni sunt și o lecțiune serioasă pentru noi, și noi n’ar trebui nici când să întârziem, a ne trage învățătura din ea. Lecțiunea noastră ne arată.

1 Durerea părintească și neputința învățăceilor. (v. 14—24.) 2 Ajutorul lui Iisus lecțiunea învățăceilor. (v. 25—29.)

Întrebări: 1. Unde mersu Iisus de pe muntele gloriei? 2. Ce au pățit învățăceii jos la poala muntelui? 3. Cine-i impresură cu tot felul de întrebări? 4. Cine să întoarse cu plângere serioasă către Iisus? 5. Ce a făcut duchul cel rău cu copilul? 6. Despre ce trebuia acuma să se plângă Iisus? 7. Cum să descoperi necredința tatălui? 8. Prin ce tl aduse Iisus la cunoștința necredinții sale?

9. Către cine să întoarse el acuma cu cerere serioasă? 10. Cum ajută Iisus copilul demonizat? 11. Care învățătură dădu El învățăceilor? 12. Care învățătură ni nouă dată în aceasta lecțiune?

Duminecă în 8 Decembrie.

49. Cum pune Iisus copiii ca de pildă.

Mateiu 18, 1—14.

Cuvânt de aur: „Îngerii lor în ceruri văd pururea față Părintelui meu, care este în cer“. Mateiu 18, 10.

Învățăceii au cuprins încă puțin în ei din Duchul și Ființa „împărăției cerului“, când au întreat de Domnul Iisus: „Cine este cel mai mare în împărăția cerului?“ Pre cine cugetau ei în general cu aceea: Cine este? Cu aceea să puteau numai pre sine cugeta. Ei ținură pre Iisus ca de regele acestei împărății nouă, pentru că îl ținură ca de Messia, dară deoarece i-a chiămat în urmarea lui nemijlocită, le era lor firește, că ei vor ocupa întru loc în împărăția cea nouă: Dară care dintre ei va fi „ministru președinte“ sau „cancelarul imperial?“ Nu era nimene între ei, care să păru a fi legitimat prin însușirile sale. Oare nu vedem noi aici inima cea natural omenească, care tot ar vrea să fie mare și să domnească? Pe lângă predica cea minunată de munte și înmăsurarea cea singulară a Domnului să putură învățăceii totuși ocupa cu așa întrebări și a se preda așa unor idei pământeste. Și oare suntem noi astăzi cu mult mai altcum?

Aici vedem noi 1 Cugetul copilăresc este de lipsă, ca să fim cetățeni cerești. (v. 1—5.) 2 A strica cugetul adevărat copilăresc, este păcat urit. (v. 7—10.) 3 Și copiii sunt pierduți, dară Iisus îi caută. (v. 11—14.)

Întrebări: 1. Ce întrebare învățăceii de Domnul după lecțiunea noastră? 2. Prin ce observează Iisus răspunsul său? 3. Ce e de lipsă, a ajunge în împărăția lui Dumnezeu? 4. Despre cari însușiri a copiilor e aici vorba? 5. Ce e de lipsă, a fi mare în împărăția cerului? 6. Ce fac oamenii, ca să împiedecă pre copii în credință? 7. Cum o vor păți-o ei pentru aceea? 8. Cari membre a corpului nostru ne pot fi de piedică? 9. Ce să facem

noi apoi? 10. Cum e de înțeles tăierea și smulgerea? 11. Cum sunt copiii după firea inimii lor? 12. Ce face Iisus, ca să mântuiască pre copii?

Duminecă în 15 Decembre.

50. Iertare.

Matciu 18, 15—35.

Cuvânt de aur: „Fiți unul către altul buni, îndurători, iertând unul altuia, precum și Dumnezeu v'a iertat în Christos”. Efes. 4, 32.

1. Cum ne arată cuvântul „dară”, este lecțiunea de astăzi strins legată cu cea din trecut. Noi putem în contra altora păcătuși și a-i scandalisa, aceasta-i o păcătuire foarte grea. Dară și alții pot păcătuși în contra noastră. Dacă aceasta să face din partea celor nelegiuși, atunci aceea nu-i nimic deosebit, că lumca trebuie să urască pre cei pioși. Cum însă, când fratele, cel credincios, păcătuște în contra noastră? Despre aceasta dă Iisus un sfat clar, dară foarte serios și important.

Aici vedem noi: 1. Iertarea în legătură cu autoritatea comunității. (v. 15—20.) 2. Iertarea după lipsa ei înaintea lui Dumnezeu. (v. 21—35.)

Întrebări: 1. Cum ar trebui să facem noi, când cineva păcătuște în contra noastră? 2. Care este autoritatea cea mai mare în aceasta cauză? 3. Care drept îl descrie Domnul Iisus comunității? 4. În ce zace puțința la folosirea buna a acestei putere? 5. De câte ori cugetă Petru, a ierta fratelui? 6. De câte ori să se ierte fratelui? 7. Cât de mare e datorja noastră naintea lui Dumnezeu? 8. Cât de mare e datorja fraților față de noi? 9. Ce profinde legea față de așa o datorja? 10. Dară ce lucrează îndurerea? 11. Ce trebuie să hotărăască lucrarea noastră față de fratele?

Duminecă în 22 Decembre.

51. Lecțiune de Crăciun.

Isaia 9, 1—7.

Cuvânt de aur: „Un copil ni s'a născut, un fiu ni s'a dat”. Isaia 9, 6.

Iarăși a sosit sărbătoarea cea iubită a crăciunului, sărbătoarea neasemănată de bucurie. Toate să bucură, și fiecare să încearcă, a îmbucura. Dară

de ce să bucură? Cu amar că în foarte puține cazuri de aceea, că Mântuitorul a venit, s'a născut, nu, numai despre lucruri, externe, ușor trecătoare. Pentru aceea e bucuria deși mișcătoare, dară de traiu scurt. Așa a trecut sărbătoarea crăciunului, s'a gătat și bucuria. Dară noi voim a ne bucura Mântuitorului nostru. Profetul Isaia l-a privit cu mult naintea venirii sale și ni-l descrie nouă ca lumina lumii, ca aducătorul de bucurie și ca Stăpânitorul împărăției păcii.

Aici vedem noi: 1. Iisus lumina lumii. (v. 1—2.) 2. Iisus marele aducător de bucurii. (v. 3—5.) 3. Iisus Domnul cel glorios al păcii. (v. 6—7.)

Întrebări: 1. Care sărbătoare sărbătorim noi astăzi? 2. Cine s'a născut la sărbătoarea crăciunului? 3. Cine a prevestit aceasta naștere? 4. Cu ce să asemăna Domnul Iisus în lecțiunea noastră? 5. Căror oameni să le răsără aceasta lumină? 6. Care însemnătate are lumina? 7. Ce să aducă Mântuitorul venitor? 8. Ce ziseră ingerii către păstori despre Iisus? 9. Cari nume să adaugă Domnului Iisus? 10. Care însemnătate au aceste nume? 11. Ce fel de împărăție este împărăția lui Iisus? 12. Cât de mare să fie aceasta împărăție? 13. Ești și tu un cetățean a împărăției păcii lui Iisus?

Duminecă în 29 Decembre.

52. Un Mântuitor glorios.

Faptele ap. 10, 36—43.

(Repețire.)

Cuvânt de aur: „De acesta mărturisesc toți profetii, că prin numele lui tot cel ce va crede într'insul, va lua iertarea păcatelor”. Faptele 10, 43.

Dumineca de astăzi este păstrată retroprivirii. Noi am privit iarăși într'un șir de lecțiuni viața lui Iisus, și impresiunea totală a capitolelor privite e de sigur frumos și bine exprimată în titlul cetirii de astăzi: Un Mântuitor glorios! Noi avem un Mântuitor glorios, sau, precum o exprimă Petru în epistola sa: „Deci vouă, celor ce credeți, este prețios!” În capitolul de naintea noastră ni-să descrie viața lui Iisus cu puține trăsături. După predica și botezul lui Ioan Botezatorul urmă predica lui

Iisus. Ea își luă începutul în Galilea și să vede prin deosebită putere a Duchului. Dară Iisus nu numai predica, ci El a făcut și bine și a vindecat. Iar în sfârșit fu El crucificat. Inse El nu rămase în mormânt, ci a înviat și s'a hotărît de judecător a celor vii și celor morți. Inse până va pași în oficiul său de judecător, este El un Mântuitor glorios, căci toți, care cred în El, să dobândească iertarea păcatelor. Așa ne învăță capitolul de astăzi, și așa ni iertat a o păți. Iisus este un Mântuitor glorios spre mântuirea păcătoșilor, și El este un Mântuitor glorios a fiilor cei respumpărați alui Dumnezeu.

* * *

Noi privim : 1. „*Iisus umblă pe mare*“. Ce un Mântuitor glorios. Pânăcând învățăceii să află pe mare și sufer lipsă de vântul împotrivor, să roagă Iisus pe munte către Dumnezeu. El să roagă și pentru învățăcei, că El vede lipsa lor. Nimic nu-l poate ținea departe, când ai săi au lipsă de El. Și pe marea mișcată pune El piciorul și merge la ai săi. Ei este că cred a vedea nălcucă, dară un cuvânt din gura lui le aduce mângăiere, liniște și siguranță.

2. „*Curat și necurat*“. Oare nu era aceasta o învățătură măreață, când El mărturisă, că religiunea și adorarea de Dumnezeu nu să lucrează pe din afară, ci stă din starea lăuntrică către Dumnezeu? Nu spălarea mânelor și a vaselor ne face plăcuți înaintea lui Dumnezeu, ci inima cea curățită și ținută în curățenie. În starea noastră către Dumnezeu nu pântecele, ci inima este lucrul general.

3. „*Missiunea între păgâni*“ ne arată iarăși cât de glorios este Iisus, Mântuitorul, El vorbește cu serioșitate amară către mama păgână și-i arată, care privilegii are poporul legământului, de care ea nu să ține. Dară când aceasta recunoaște cu umilință, că numai o sfărmă de pe masa cea bogat acoperită a puterii lui îi de ajuns; atunci El o ajută și dă ficei

ei sănătate prin cuvântul său. Tot așa onorează El credința sutașului, ce să roagă cu umilință pentru servul său și-i împlineste cererea după credința lui. „Celui umilit dă Dumnezeu milă“.

4. „*Lucrările lui Iisus în finutul celor zece cetăți*“ ne arată din nou pre Mântuitorul cel glorios. El vindecă pre un surdu-mut din boala lui și satură o mulțime mare de popor cu puțină pâne și pești. Nimene să nu lăncezască la El sau să se prăpădească, numai dacă învățăceii lui sunt gata, a-i lăsa lui provisiunea lor, prin binecuvântarea lui poate fi o mare mulțime îndestulată. Și învățăceii, cari au dat lui cel puțin încă nu pier. Și ei mănăncă cu mulțimea și mai rămâne. „Trimete pânea ta preste mare, și după multe zile o vei afla iarăși“.

5. „*Aluatul Fariseilor*“ era o lecțiune, care ne-a arătat pre Iisus iarăși ca Învățătorul cel glorios. El nu e farmecător, care-și poate arăta știința sa înaintea Fariseilor. Ei doresc un sămn din cer, ca și când vindecările lui minunate și faptele lui puternice nu ar fi din cer. De acest aluat al Fariseilor, cari în dreptatea faptelor caută plăcerea lui Dumnezeu, și aluatul Saduceilor, cari au scris pe steagul lor necredință, trebuie să se ferească învățăceii lui. Încă și noi astăzi.

6. „*Păcatul beției*“ a fost o lecțiune afară din cereul privirilor noastre, inse nu mai puțin foarte importantă, pentru că tocmai acest păcat face pagubă neprețuită în suflet și în familie. Bețivii nu vor intra în împărăția lui Dumnezeu. „Pentru aceea mântuieți pre acești săraci!“

7. „*Întrebarea cea mare*“ ne arată iarăși pre Mântuitorul cel glorios, la care e foarte important, că oare cunoscutu-l-au învățăceii bine, și care arată apoi, cum trebuie să suferă și să moară, dară va și învia. Pre un Petru trebuie să-l îndrumeze napoi cu serioșitate, și despre zile fericite pă-mântești nu-i iertat nimeni a se visa, care totuși o face și nu să lasă prin nimic oprit de urmarea credincioasă,

aceia va primi dela El „viață“ și „glorie“ în vecinicie.

8. „Schimbarea la față“ ne-a arătat deplina glorie alui Iisus. Nu era o glorie, care îl încunajura, ca ordinară la Moisi, ci așa o glorie, care din El însuși ieșea, aceea glorie, care o avea El din vecinicie la Părintele. Așa îl vom privi noi față în față, și atunci vom putea într'adevăr zice cu Petru: „Bine este aici a fi!“

9. „Cum scoase Iisus un Duch mut“ este iarăși o dovadă nouă la aceea, cum e Iisus un Mântuitor glorios. Despre strălucirea pe din afară a gloriei nu mai este nimic de văzut, dară gloria lui lăuntrică să arată în compătimitărea sa cu tata și cu fiul său. El vindecă pre tata de necredință și pre fiul cel chinuit de Duchul cel rău, totodată împărțind o învățătura serioasă învățăceilor săi. Așa lucrează El și astăzi, și sfatul lui să fie și de noi urmat.

10. „Cum pune Iisus copiii ca de pildă“, ne spune iarăși, ce un Mântuitor glorios este Iisus. Aceea ce să cugetă a fi mare, El face mic și ce este mic și nesocotit, aceea știe El a înălța. Un copil să fie pilda noastră, dacă voim să fim mari în împărăția cerurilor, că închipuirea și înălțarea sunt departe de un copil. Inse înfricoșat este, a fi vre unui copil sau la altcineva de scandal sau piedică pe calea spre cer. Mai bine nici când născut!

11. „Iertarea“ învață și exerciază Iisus, gloriosul Mântuitor. Frații să aducă cauzele lor între sine la cale, precând își spun treaba în mod liniștit și caută a se convinge de nedreptate. Dară pentru iertare nu există hotar. Nu de șapte ori, ci de tot nemărginit și fără de hotar avem noi a ierta și știm, că și Dumnezeu așa ne iartă. Și de am compeni noi bine datoria noastră naintea lui Dumnezeu, nu ne-ar pica nici când greu, a ierta datoria cea mică a fratelui din inimă. Iar cine nu poate ierta, nici nu poate fi fericit.

12. În sfârșit ne arată „Lecțiunea Crăciunului“ mai odată pre gloriosul

Mântuitor în cuvânt și profeție ca lumina lumii, ca marele aducător de bucurii și ca iubitul cap al păcii. Aici l-am văzut noi mai odată ca prune mic în iesle, despre care noi știm: El trăia pentru noi, muri pentru noi pe cruce și mijlocește pentru noi înaintea lui Dumnezeu prin rugăciunea lui Archiereiască.

DIFERITE.

Publicare aflătoare.

O fabrică provincială de „licoare și specialități de rum, precum și evaporatoare de fructe“ a acățat următoarea publicare ilustrată între altele în salele garelor (stații) etc. Ilustrația arată o persoană grasă, care ține într'o mână un păhar de rachie, iar în cularaltă ține o glajă cu rachie. Iar marca de scutire este un șap (simbolul necurăteniei Mateiu 25, 32.), care ține între cele două labe de nainte un păhărel de rachie, pănăcând trupul lui de napoi este lung, în forma școrpiei inelată. (Apocalips 9, 10.) Cine n'ar gândi la privirea acestei ilustrație la versurile dela 5 Moisi 32, 32 și Proverbe 23, 31—32? Câți tînări în putere și bărbați mult fadăduitori a împuns spre moarte aceasta școrpie setoasă de sânge, alcoolul, otrăvind întreaga lor viață și ruinând a familiilor lor!

Din „Ne csüggedj el“.

Către on. cetitori ai „Adevărului“.

Dupăcum o știu on. cetitori ai „Adevărului“, apare acest număr ca cel din urmă pentru acest an. Nainte de toate datorim cu multă laudă și mulțămită bunului nostru Dumnezeu, care ne-a sprijinit prin bunătatea și bunăvoința sa în acest lucru mare și greu, care l-am avut cu serierea și gătarea „Adevărului“. Este o minune a milei lui Dumnezeu, că în aceste vremuri,

când pre toți oamenii îi apasă năcazurile și grijurile, am putut aceasta face. Lăudat fie gloriosul său Nume, că ne-a ținut puterea și vederea, pentru a putea scria cele multe mii de cuvinte în acest an lung. Cu adevărat: „El dă putere celor osteniți!“ (Isaia 40, 31.)

Apoi mulțămim on. cetitori, că au fost cu răbdare și au primit „Adevărul“ și cu întârziere, și dacă doară uneori nu au primit-o nici de cum, totuși nu s'au descurajat de tot. Noi am dori a face cele mai posibile, ca să fie toți îndestulați, înse dacă totuși s'au întâmplat neplăceri, cerem scuză (iertare). Uneori a fost întârzierea sau și pierderea foii, atunci în cele mai multe cazuri s'a întâmplat de acolo, că în multe sate nu este poșta regulată ci numai filiale, în care mai au și alții amestecare, cari nu s'ar cuveni să o aibe, și mulți din aceștia nu sunt prietinii misiunii noastre, ei din contra câte găsesc de ale noastre, toate le-ar face pierdute. A noastră dorință însc ar fi că acești manipulanți nechiamați ai poștei, să vină la cunoștința adevărului și să cunoască, că și ei au lipsă de pocăință, dacă voiesc a sta naintea judecătorului celor vii și celor morți. La aceasta le dee bunul Dumnezeu milă.

De altă parte este întârzierea și dela noi. Că sau nu au ajuns scrierile la vreme în tipografie, și aceasta e vina redactorului, care are în fiecare lună a aștepta lecțiunile, cari cele de multeori vin cu o întârziere prea lungă din altă țară și așa nu poate fi la vreme gata. Uneori e smântă și din partea tehnică a tipografiei, că pe sfârșitul unei să adună multe tipărituri la olaltă și nu le ajuește cu culegerea și tipărirea. Pentru care încă cerem scuză.

În acest an s'a sporit puținel numărul abonatorilor „Adevărului“, sperăm înse, că on. nostri abonatori și pentru viitor vor rămânea lângă foia lor ca cetitori credincioși. Ba, încă și

aceea sperăm, că unii se vor sili, a câștiga abonatori noi prin propriul lor exemplu bun și interes, care îl vor arăta față de foia lor.

Dee-ne Domnul milă, ca să cunoaștem datorința noastră creștinească și în aceasta privință. Să luăm pilda dela frații nostri unguri și nemți, cari din an în an își pun multă trudă, a lăți foile lor, deși nu au numai una ori două, ci au un șir binișor de foi, și toate să bucure de înaintare. Și aceasta este o misiune bună.

Sus dară frații nostri, arătați, că iubiți lucrul lui Dumnezeu și voiți binele Ierusalimului spiritual! Și la aceasta trebuie observate toate mijloacele, între cari și „Adevărul“ este un missionar, care fie ori ce vreme va fi, dară merge cu credincioșie în căsile oamenilor, ducându-le mângăiere, întărire, și bucurie în credință. Fiind mut, vorbește cu glas sunător. Dee-i Domnul înaintare! Toți iubiți nostri frați și on. abonatori sunt rugați, să facă bine a înștiința cât de cu grabă, că pe viitor câte foi le-ar lipsi, ca să știm, că unii nu scriu numai după două trei luni schimbarea stării și atunci este de lucru până să pot aduce toate la cale. Aceasta înștiințare să se facă la V. Berbecar Kőrösbökeny.

Salută pre toți cu iubire Redacțiunea.

Întrebări biblice.

1. Cine a fost așa tare, că toți să temeau de el, și așa slab, că îl desarmă o femeie?

2. Cine era așa viteaz, că era pizmit, și așa timid, că îl subjugă un oaspe?

3. Cine era așa înțelept, că profetea, și așa de nebun, că lăcomea?

4. Cine căpătă după căderea sa tot aceea pedeapsă, care o măsură el multora mai nainte?

5. Cine era om, animal și iarăși om?

Întrebările din trecut au fost: 1. Judecători 5, 13; 2. Ieremia 20, 11; 3. Ier. 14, 9; 4. Isaia 33, 7; 5. Isaia 5, 22.

Au atlat bine: P. Zimbran, Körösbökény 1. 5. Ilie Brinda Körösbökény 1. 2. 5. Manoila Chevreșan, Maxa Igrășan și Roman Ardelean O-Peșca 1. 2. 3. 4. 5. Manole Petrian Maroshollöd 1. 2. 5. Dimitrie Farcăș Peleskefalva 1. 3. 4. 5. Șt. N. Baba, Ioan Gombariu Harabaji 1. 2. 3. 4. 5. Teresca Baba, Harabaji România 4. 5. Nița O. Șerban Harabaji 1. 2. 5. Pavel Șielovan Kürtös 2. 4. 5. P. F. Bete Grabow, Germania 1. 2. 3. 4. 5.

Suntem avizați,

ca cursul școlii missionale din Bpesta și-a luat iarăși începutul cu 9 elevi. Școala e înse foarte săraca și așteaptă sprijinul fraților. Ori ce trimet frații, fie bani ori legume, sau alte produse să primesc bucurios. Sa poate trimete la adresa: Avraam Oala Bpest, VIII., Kistemplom-u. 12.

PUBLICĂRI.

Statistice încă mai sunt puținele la V. Berbecar Körösbökény.

Banii foii îi trimeteți cât de curând la Welker József Bpest, VII., Hársfa-u. 33.

Adunați abonatori pentru foaia „A zăvărul” pe anul 1913.

Calindare, Carti de cântări, Biblii și testamente, precum și Harmonuri bune sa pot căpata la V. Berbecar Körösbökény.

Calendar pentru cetitul bibliei

pe anul 1913 să pot procura la:
V. BERBECAR, Körösbökény
și la Welker József, Budapest,
VII. ker., Hársfa-utca 33. szám.

Răspândiți foile „Adevărul”
ȘI
„Razele Aurorii”.
Singurele foi care luminează
sefletele întunecate.

Redactor coresponsabil:
VASILIU BERBECAR

„PATRU ANOTIMPURI”

A apărut
**Calendarul
Poporului Creștin**
pe anul 1913.

Prețul este de 50 fileri
exemplarul, și 10 fileri este
portul poștal. Pentru colpor-
tari și cari iau mai multe, să
dă rabat.

Tot așa și calendarul maghiar:

„NÉGY ÉVSZAK”
„MULT JELEN JÖVŐ”

precum și calendarul german:

„JAHRESZEITEN”

și calendarul slovăcesc:

„ŠTYRI ČASTKI ROKA”

De asemenea
„CÂNTĂRILE SIONULUI”

Prețurile sunt:

În pânză legată . . . . Cor: 1.60
Legată în piele . . . . „ 2.70
Legată în piele și aurită . . . „ 4.—

„INIMA OMULUI”
cu prețul de 30 fileri.

Toate aceste să pot căpata la:
WELKER JÓZSEF
Budapest, VII., Hársfa-utca 33.
și la
BERBEKÁR VAZUL
KÖRÖS-BÖKÉNY
(Arad-megyey).